

Unu

Unii spun că sunt precoce. Spun asta mai ales fiindcă se gândesc că sunt prea mic ca să știu cuvinte grele. Unele dintre cuvintele grele pe care le știu sunt: „sordid“, „nefast“, „șic“, „jalnic“ și „fulminant“. De fapt, nu sunt chiar așa de multe persoanele care spun că sunt precoce. Chestia e că nu cunosc multă lume. Abia dacă știu vreo treișpe sau paișpe persoane, iar dintre acestea doar patru spun că sunt precoce. Îmi spun că par mai mare. Sau invers, că sunt prea mic pentru chestiile astea. Sau inversul inversului, uneori chiar își închipuie că sunt

un pitic. Dar eu nu cred că sunt precoce. De fapt, mă folosesc de un truc, așa cum fac magicienii, ăia care scot iepuri din joben, doar că eu scot cuvinte din dicționar. În fiecare seară, înainte de culcare, citesc din dicționar. De rest se ocupă memoria mea, care e bună, aproape fulminantă. Nici Yolcaut nu crede că sunt precoce. Îmi spune că sunt un geniu, zice așa:

– Tochtli, ești un geniu, ticălos mic. Și mă mângâie pe creștet cu degetele lui pline de inele de aur cu diamante.

De fapt, persoanele care cred că sunt ciudat sunt mai multe, șapte. Iar asta pur și simplu pentru că-mi plac foarte mult pălăriile și pentru că port mereu pălării. Purtatul pălăriei e un obicei foarte bun al celor șic. În văzduh există porumbei care își fac nevoile. Dacă nu porți pălărie, te murdărești pe creștet. Porumbeii sunt niște nerușinați. Își fac porcăriile în văzul lumii, în timp ce zboară. La fel de bine ar putea să și le facă ascunși între crengile copacilor. Așa n-ar mai trebui să stăm mereu cu ochii pe sus și să ne facem griji pentru cap. Și mai e ceva: pălăriile, dacă sunt pălării bune, îți dau un aer de

distincție. Adică pălăriile sunt precum coroanele regilor. Dacă nu ești rege, poți să porți o pălărie pentru distincție. Dar dacă nu ești rege și nici nu porți pălărie, până la urmă ajungi un neica-nimeni.

Nu cred că sunt ciudat fiindcă port pălării. În plus, ciudățenia e rudă cu urâțenia, așa cum spune Cinteotl. Sunt însă foarte sigur că e bărbătesc. De exemplu, nu mă smiorcăi toată ziua pentru că n-am mamă. Se presupune că dacă n-ai mamă trebuie să plângi mult, litri de lacrimi, zece sau douăzeci zilnic. Dar eu nu plâng, fiindcă cei care se smiorcăie sunt poponari. Atunci când sunt trist, Yolcaut îmi spune să nu plâng, zice:

– Stăpânește-te, Tochtli, stăpânește-te ca un bărbat.

Yolcaut e tatăl meu, dar nu-i place să-i spun tată. Zice că suntem cea mai tare gașcă de băieți pe o rază de cel puțin opt kilometri. Yolcaut are simțul realității și de-aia nu spune că suntem cea mai tare gașcă din univers sau cea mai tare gașcă pe o rază de opt mii de kilometri. Realistii sunt persoane care cred că realitatea nu e așa

cum crezi tu. Asta mi-a zis-o Yolcaut. Realitatea e așa, și cu asta, basta. Punct. „Trebuie să fii realist“ e expresia preferată a realiștilor.

Eu cred că suntem o gașcă foarte tare. Pot s-o dovedesc. Găștile sunt ca solidaritatea. Iar solidaritatea face ca, de vreme ce mie îmi plac pălăriile, Yolcaut să îmi cumpere pălării, multe pălării, atât de multe, că am adunat o colecție de pălării din toată lumea și din toate epocile. Deși acum, mai mult decât pălării noi, îmi doresc un hipopotam pitic din Liberia. Mi l-am și notat pe lista de lucruri pe care le vreau și i-am dat-o lui Miztli. Așa procedăm mereu, fiindcă eu nu prea ies pe stradă, și-atunci Miztli îmi cumpără tot ce vreau, din ordinul lui Yolcaut. Iar fiindcă Miztli are o ținere de minte foarte proastă, trebuie să-i fac liste. Dar un hipopotam pitic din Liberia nu se găsește prea ușor la pet shop. La pet shop se vând, în general, câini. Dar cine-și dorește un câine? Nimeni nu-și dorește un câine. E așa de greu să găsești un hipopotam pitic din Liberia, încât s-ar putea să trebuiască să mergi să-l capturezi din Liberia. De-aia mă și doare foarte

tare burta. De fapt, pe mine mă doare burta mereu, dar acum crampele sunt mai dese.

Mă gândesc că în momentul ăsta viața mea e puțin sordidă. Sau jalnică.

De Mazatzin îmi place aproape întotdeauna. Nu-mi place atunci când devine riguros și vrea să se țină cu strictețe de programa de studiu. Firește, Mazatzin nu-mi spune Tochtli. Mazatzin îmi spune Usagi, care e numele meu în japoneză, fiindcă îi plac mult toate lucrurile din Imperiul Japoniei. Ce-mi place mie din Imperiul Japoniei sunt filmele cu samurai. Pe unele le-am văzut de atâtea ori, că le știu pe de rost. Când le revăd încep să rostesc replicile samurailor înaintea lor. Și nu greșesc nicio dată. Pot să fac asta datorită memoriei mele, care e aproape fulminantă. Unul din filme se numește *Apusul samuraiului* și este despre un samurai bătrân care îl învață pe un copil chestii

de-ale samurailor. La un moment dat îl obligă să stea nemișcat și mut o grămadă de zile. Îi spune așa: „Paznicul este tăcut și știe să aștepte. Răbdarea este cea mai bună armă a sa, asemenea unui cocor care nu cunoaște disperarea. Pe cei slabi îi poți cunoaște atunci când se mișcă. Pe cei puternici, în nemișcare. Privește sabia fulminantă care nu se clintește. Privește vântul. Privește-ți genele. Închide ochii și privește-ți genele.“ Nu știi pe de rost doar filmul ăla, știi mai multe, patru.

Într-o zi, în loc să-mi predea, Mazatzin mi-a spus povestea lui, care-i foarte sordidă și jalnică. Chestia e că mai demult făcea o afacere foarte bună cu reclamele de la TV. Câștiga milioane de pesos pentru că inventa reclame pentru șampoane și sucuri. Dar Mazatzin era mereu trist, fiindcă el, de fapt, studiase ca să devină scriitor. Aici începe partea sordidă: să câștigi milioane de pesos și să fii trist pentru că nu ești scriitor. Asta-i sordid. Așa că, năpădit de tristețe, Mazatzin a plecat să trăiască foarte departe, într-o cabană izolată, undeva sus, pe un vârf de munte. Voia să mediteze și să scrie o carte

despre viața lui. Și-a luat chiar și un computer. Asta nu mai e sordid, dar e jalnic. Problema e că lui Mazatzin nu i-a venit inspirația și între timp asociatul lui, care îi era și cel mai bun prieten, a făcut ce-a făcut și a pus mâna pe toate milioanele lui de pesos. Nici pomeneală să-i fie cel mai bun prieten, era un trădător.

Atunci a venit Mazatzin să lucreze cu noi, pentru că Mazatzin face parte din categoria celor culți. Yolcaut spune că cei culți sunt persoane încredute fiindcă știu multe chestii. Știu chestii din științele naturii, cum ar fi că porumbii transmit boli scârboase. De asemenea, știu chestii din istorie, cum ar fi că francezilor le place mult să le taie capetele regilor. De-aia celor culți le place să fie profesori. Uneori știu lucruri greșite, cum ar fi că pentru a scrie o carte trebuie să te duci într-o cabană în pustietate, în vârf de munte. Asta zice Yolcaut, că cei culți știu multe lucruri din cărți, dar nu știu nimic despre viață. Și noi trăim în pustietate, dar nu pentru inspirație. O facem ca să ne protejăm.

În orice caz, fiindcă eu nu pot să mă duc la școală, Mazatzin mă învață tot felul de chestii de prin cărți. Zilele-astea studiem cucerirea Mexicului. E un subiect tare, cu război, morți și sânge. Așa-i istoria: de o parte se aflau regii din regatul Spaniei și de alta indienii care trăiau în Mexic. Pe atunci regii din regatul Spaniei voiau să fie și regii Mexicului. Așa că au venit și s-au apucat să îi omoare pe indieni, însă doar ca să-i sperie și ca să-i facă să-și accepte noii regi. De fapt, pe unii indieni nici nu-i ucideau, doar îi ardeau la tălpi. Povestea asta îl enervează la culme pe Mazatzin, fiindcă el poartă cămași de in și sandale, de parcă ar fi indian. Și începe cu discursurile. Îmi spune:

– Ne-au furat argintul, Usagi, ne-au jefuit!

De parcă indienii omorâți ar fi fost verii sau unchii lui. Jalnic. Evident, spaniolilor nu le place să le taie capetele regilor. Și acum regii lor au capetele lipite de gât. Mi-a arătat Mazatzin o fotografie într-o revistă. Și mai jalnic.

Una dintre treburile pe care le-am învățat de la Yolcaut e că nu întotdeauna persoanele se transformă în cadavre doar cu un glonț. Adesea

e nevoie de trei gloanțe sau chiar de paișpe. Depinde unde tragi. Dacă le tragi două gloanțe în cap, mor sigur. Dar în păr poți să le tragi și o mie de gloanțe, că nu se întâmplă nimic, deși trebuie să fie tare să vezi așa ceva. Știu toate astea dintr-un joc pe care îl jucăm Yolcaut și cu mine. Jocul e cu întrebări și răspunsuri. Unul spune un număr de gloanțe trase într-o anumită parte a corpului, iar celălalt răspunde: „viu“, „cadavru“ sau „pronostic rezervat“.

- Un glonț în inimă.
- Cadavru.
- Treizeci de gloanțe în unghia degetului mic de la piciorul stâng.
- Viu.
- Trei gloanțe în pancreas.
- Pronostic rezervat.

Și tot așa. Când nu mai știm părți ale corpului, căutăm și altele într-o carte care are desene cu toate, chiar și cu prostata și cu bulbul rahi-dian. Apropo de creier, e important să scoți pălăriile înainte de a trage în cap, ca să nu le murdărești. Sângele e foarte greu de curățat. Asta repetă tot timpul Itzpapalotl, servitoarea

care face curat în palatul nostru. Da, palatul nostru, Yolcaut și cu mine suntem stăpânii unui palat, chiar dacă nu suntem regi. Faza e că avem mulți bani. Foarte mulți. Avem pesos, care sunt moneda Mexicului. Avem și dolari, care sunt moneda Statelor Unite. Și avem și euro, moneda unor țări și regate din Europa. Mi se pare că avem miliarde din fiecare cele trei feluri, deși cel mai mult ne plac bancnotele de o sută de mii de dolari. Și în afară de bani avem bijuterii și comori. Și multe seifuri care au combinații secrete. De-aia cunosc puțini oameni, treișpe sau paișpe. Pentru că dacă am cunoaște mai mulți oameni, ne-ar fura banii sau ne-ar băga în transă ca pe Mazatzin. Yolcaut spune că trebuie să ne protejăm. Așa fac și găștile.

Zilele trecute a venit la palatul nostru un domn pe care eu nu-l cunoșteam și Yolcaut voia să știe dacă eram bărbat sau nu. Domnul acela avea fața pătată de sânge și, la drept vorbind, îți cam intra frica în oase când îl vedeai. Dar eu nu am zis nimic, fiindcă să fii bărbat înseamnă să nu-ți fie frică, iar dacă ți-e frică,